

speelgoedstad. Een hoge wal, die anders groen is en nu wit, ligt er omheen. Daarbinnen zijn de lage daken van veel kleine huisjes. Meer naar het midden zijn hogere daken. Onder een van die woont grootvader. Precies in het midden van het stadje staat de toren van het klokkenspel. En al dat speelgoed is met poedersuiker overstrooid.

Ze rijden door de oude poort, door nauwe straten, langs een smalle gracht. Daar staan ze voor het grote huis.

„Voorzichtig, denk er om,” zegt vader, als Lineke en Jan uit de auto springen en de hoge stoep opklimmen.

Ja, ja, ze denken er om. Ze moeten stil zijn, want grootmoeder is nog een beetje ziek. Ze zullen helemaal geen drukte maken, nù niet en al de dagen van hun vakantie niet. Jan trekt zachtjes aan de koperen ring, die een groene leeuw in zijn bek houdt. Die leeuw kruipt nu voorzichtig uit zijn hol en de bel achter het hol luidt langzaam. Ze wachten stil. Zie je wel; ze denken er heel goed aan dat grootmoe nog een beetje ziek is.

Maar tante Loes gooit de deur wijd open. „Ha, ben jullie daar!” roept zij blij en luid. En grootvader komt achter haar aan, zo hard en vrolijk lachend dat de gang er van weerklinkt. En daar komt waarlijk grootmoeder zelf aan en haar lieve ogen lachen en haar zilveren krulletjes dansen op haar hoofd en haar stem is vrolijk en ze zegt dat ze het fijn vindt dat de kinderen er weer zijn en ze geeft Lineke een dikke pakkerd en Jan krijgt ook een zoen van haar.

Grootmoe is helemaal niet ziek. Ze is zo vrolijk als ooit. Bij de keuken ruiken ze, dat grootmoe daar aan het werk geweest is, ze heeft vast weer kalkoen gebraden. Het wordt weer een fijn Kerstfeest.

De eerste dag is heerlijk. Ze gaan een sneeuwpop maken in de tuin en daarna sneeuwbalgooien. Ze raken grootva dit keer in zijn nek. Maar ze krijgen er zelf ook van langs, want grootvader wast hen met sneeuw, zodat het water in hun hals druipt. Als ze eindelijk binnenkomen, tintelen hun vingers en kriebelt het op hun rug. Ze lachen luid en praten druk en grootmoe lacht ook mee.

Maar opeens houdt Lineke, geschrokken, op met lachen. Ze heeft een kleine scherpe groef van pijn gezien op grootmoeders gezicht. Ze geeft Jan een stomp, omdat die erg hard lacht.